

Гудим Інга Володимирівна
викладач кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ТА МЕХАНІЗМИ ПРОТИДІЇ ІНФОРМАЦІЙНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

Реалії сьогодення дозволяють стверджувати, що якість інформаційної безпеки України просто не може залишатися такою як раніше. Попри все це, і сама держава Україна потребує змін у чіткому усвідомленні даного питання суспільством та владою. Поряд з війною, інтелектуальна мобілізація просто зобов'язана передувати діям, оскільки перед початком процесу, потрібне усвідомлення загального напрямку руху. Ні для кого не секрет, Україна повинна подолати кризу на Сході України та стабілізувати економіку якнайшвидше. Сильна держава – пріоритетна мета, оскільки слабка держава автоматично стає цілком агресора. Нові бачення та стратегічні орієнтири, загальне уявлення про інформаційну безпеку як складову частину національної безпеки, поряд з агресивним міжнародним становищем України породжують велику кількість внутрішньо державних проблем як на рівні влади, суспільних відносин, так і призводять до думки про питання незалежності держави, що безперечно відноситься до актуальності дослідження вищезазначених проблем.

Питаннями інформаційної безпеки займалися такі вчені як: В. Богуша, О. Барінова, С. Брауна, В. Варюхіна, В. Губаєва, Ю. Даника, С. Жука, Б. Кормича, Т. Кларка, О. Сосніна, В. Фоміна та багато ін.

Сучасне українське суспільство перебуває на шляху побудови якісно нової цивілізації, яка базується на новітніх технологіях, індустрії інформації та послуг. Цей процес відбувається на фоні загострення глобальних проблем, міжцивілізаційних протиріч, геополітичних змін, які супроводжуються насильством. Практика сучасних соціальних відносин потребує проведення подальших досліджень у напрямі аналізу проблем інформаційної безпеки сучасного українського суспільства. Розгляд інформаційної безпеки, як вважають, ряд авторів, з позицій системного підходу «дозволяє побачити відмінність наукового розуміння цієї проблеми від повсякденного» [2, с.70].

Інформаційна безпека стає з другої половини ХХ сторіччя одним з найважливіших елементів національної безпеки. Інформаційні технології активно використовуються для впливу на людську свідомість. Обсяги світової інформаційної індустрії постійно зростає. [3, с. 21].

Інформація повсюди, інформатизація суспільного життя без виключення дозволяє стверджувати, що інформаційно-психологічний вплив став інструментом зброї, врученням у соціальні, воєнні, політичні та економічні відносини суспільства та держави, а отже, наявність чітких методів регулювання інформаційних відносин однозначно дозволить мінімізувати подібне.

Як зазначає Р. Р. Марутян, найсуттєвішою загрозою національній безпеці України в інформаційній сфері є здійснення іноземними державами негативного інформаційно-психологічного впливу на суспільну свідомість громадян України та світову громадськість через проведення інформаційних акцій та кампаній, спеціальних інформаційних операцій. Це відбувається через систематичне поширення тенденційної, неповної або упередженої інформації про Україну та політичні процеси, що відбуваються на її теренах. Усе це впливає на зовнішню та внутрішню політику нашої держави, знижує її міжнародний імідж, має політичне та економічне підґрунтя. Метою таких інформаційних операцій є забезпечення власних національних інтересів інших держав [4].

Консолідація зусиль державної влади та громадянського суспільства у вигляді створення власного інформаційного простору, зміни законодавчого регулювання питань інформаційної безпеки та процесів, пов'язаних з інформацією, інтеграція в міжнародні інформаційні простори стануть ефективною протидією негативним інформаційним впливам, війнам, негативним політичним інформаційним явищам та дадуть змогу захистити національний суверенітет, розробити дієві стратегії захисту інформаційної безпеки України. Беззаперечним допоміжним фактором у вирішенні цього питання стане досвід зарубіжних країн та дослідження технологічної складової інформаційних операцій та війн.

1. Бондаренко В. О. Інформаційна безпека сучасної держави: концептуальні роздуми. Електронний ресурс: <http://www.crime-research.iatr.org.ua/library/strateg.htm>.
2. Ананьїн В.О. Безпека українського суспільства в умовах глобальних трансформаційних процесів. Монографія. Київ. 2012. 285с.
3. Сытников А.А. Обеспечение и защита права на информацию. М. Городец-издат, 2001. 344с.
4. Марутян Р. Р. Рекомендації щодо вдосконалення політики забезпечення інформаційної безпеки України. Електронний ресурс: http://www.dsaua.org/index.php?option=com_content&view=article&id=198%3A2014-08-13-12-55-48&catid=66%3A2010-12-13-08-48-53&Itemid=90&lang=uk.

Давидова Наталія Валентинівна
викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МЕХАНІЗМУ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Як відомо, корупція для багатьох країн світу стала однією з найактуальніших проблем нашого часу в органах державної влади і економічної діяльності. При цьому, вплив корупції в цих країнах настільки зростає і продовжує наростати, що в ряді випадків вона досягає загрозливих розмірів у порівнянні зі значною частиною держбюджету країн.

Україна по міжнародним та вітчизняним експертними оцінками відноситься до числа країн світу з «високим» рівнем корупції в державному управлінні та економічної діяльності.

Так, на сьогодні, проблема корупції в Україні є критичною, наша держава за даними глобальної організації проти корупції Transparency International, перебуває на 130 місці із 180 країн в списку найкорупційніших країн світу, поряд з африканськими країнами, такі як Гамбія, Іран, Сьєра Леон.

Говорячи про небезпечність корупційних діянь В. М. Киричко слушно вказує, що ця їх якість визначається перш за все створенням залежності службової діяльності певної особи від одержання неправомірної вигоди від інших осіб, чим заподіюється або може бути заподіяна істотна шкода фізичній чи юридичній особі, суспільству або державі[1, с. 20].

Боротьба з корупцією у сучасному світі стала одним із тих видів діяльності, у здійсненні якої сплітаються інтереси різних країн з різними політичними системами, різною державно-політичною ідеологією, які перебувають на різних етапах розвитку[2, с. 433–434].

Для корупції завжди існує низка причин:

1) економічна криза і політична нестабільність;

2) недосконалість законодавства, тобто тривала відсутність системи антикорупційних законів і підзаконних актів.

Вважаємо, що основними умовами успішної протидії корупції є: антикорупційне законодавство та ефективне його застосування державними органами; політична воля керівництва держави; підтримка антикорупційних заходів держави громадянським суспільством.

Так, в Законі України «Про запобігання корупції» наведено визначення корупційного правопорушення, а саме як умисного діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 4 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, адміністративну, цивільно-правову та дисциплінарну відповідальність [3].

Даний Закон розкриває ознаки корупції: використання особою, зазначеною в частині першій статті 4 цього Закону, наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання 87 неправомірної вигоди особі, зазначеній в частині першій статті 4 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей [3].

Згідно, зі ст.22 вище зазначеного Закону, особам, зазначеним у частині першій статті 3 Закону України «Про запобігання корупції», забороняється використовувати свої службові повноваження або своє становище та пов'язані з цим можливості з метою одержання неправомірної вигоди для себе чи інших осіб, у тому числі використовувати будь-яке держав-